

пэўнай міфічнай істоты. Пераапрануўшы ў адпаведную моманту вопратку, стваралі патрэбны персанаж, які станавіўся цэнтрам абрэду (Ляля, Куст, Русалка, Шчадрэц, Ярыла і інш.). Разам з бацькамі жаніха і нявесты Л. сустракаў маладых, даруючы ім медныя манеты ў чырвонай хустачцы. Тыя кляняліся яму і, прывёўшы пад рукі ў пакой, садзілі Л. поруч з сабою на пачэснае месца. Ён частаваў іх віном і закускай. Вобраз Л. згадваецца і ў вясельных песнях:

Прыгожая ты, красачка,
Уселася з Любмелам.
Бадай жа ён табе, матачка,
Даў долю з твам мілым.

Калі маладыя ішлі ў камору на першую шлюбную ноч, Л. разуваў жаніха, а ў чаравікі нявесты клаў медныя гроши, якія лічыліся святым дарам і абяцанкаю кахрання. Разлад сямейнага кахрання адбіўся ў прымаўцы «Любмела» гроши згубілі». Л. у бел. міфалогіі выступае аналагам старажытнагрэческаму Гіменею.

Lіт.: Д р е в л я н с к и й П. [Шпилевский П.]. Белорусские народные поверья // Журн. М-ва нар. просвещения. 1846. Прибавления. Кн. 4.

У.М. Конан, У.А. Васілевіч.

ЛЮБМЕЛ, бог шлюбу, у гонар якога ў Мінскай і Віцебскай губернях праводзілі абрэд. У дзень вяселля апраналі прыгожага хлопчыка 10—12 гадоў у белую кашулю з прыгожым поясам, абувалі ў чырвоныя боты ці чаравікі, на галаву надзявалі вянок з чырвоных кветак ці накшталт вянка чырвоны завой, прыбіраючы яго такім чынам у Л. Падобным чынам сяляне выбіралі са свайго асяроддзя выканаўцу на ролю